

Diere Verhale

Deur Enid Blyton

Rover die Goeie Hond!

THINK
DIGITAL ACADEMY

Rover behoort aan Robin en Mary. Soms kan hy baie soet wees, maar ander kere kan hy baie stout wees. Dit het blykbaar nie saak gemaak nie; die kinders was net so lief vir hom.

Eendag het Robin vir Rover 'n sappige been gegee om aan te knaag. 'Dit is goed vir jou tande,' het hy gesê. 'En jy was die afgelope tyd so 'n goeie hond, ek dink jy verdien regtig 'n been!'

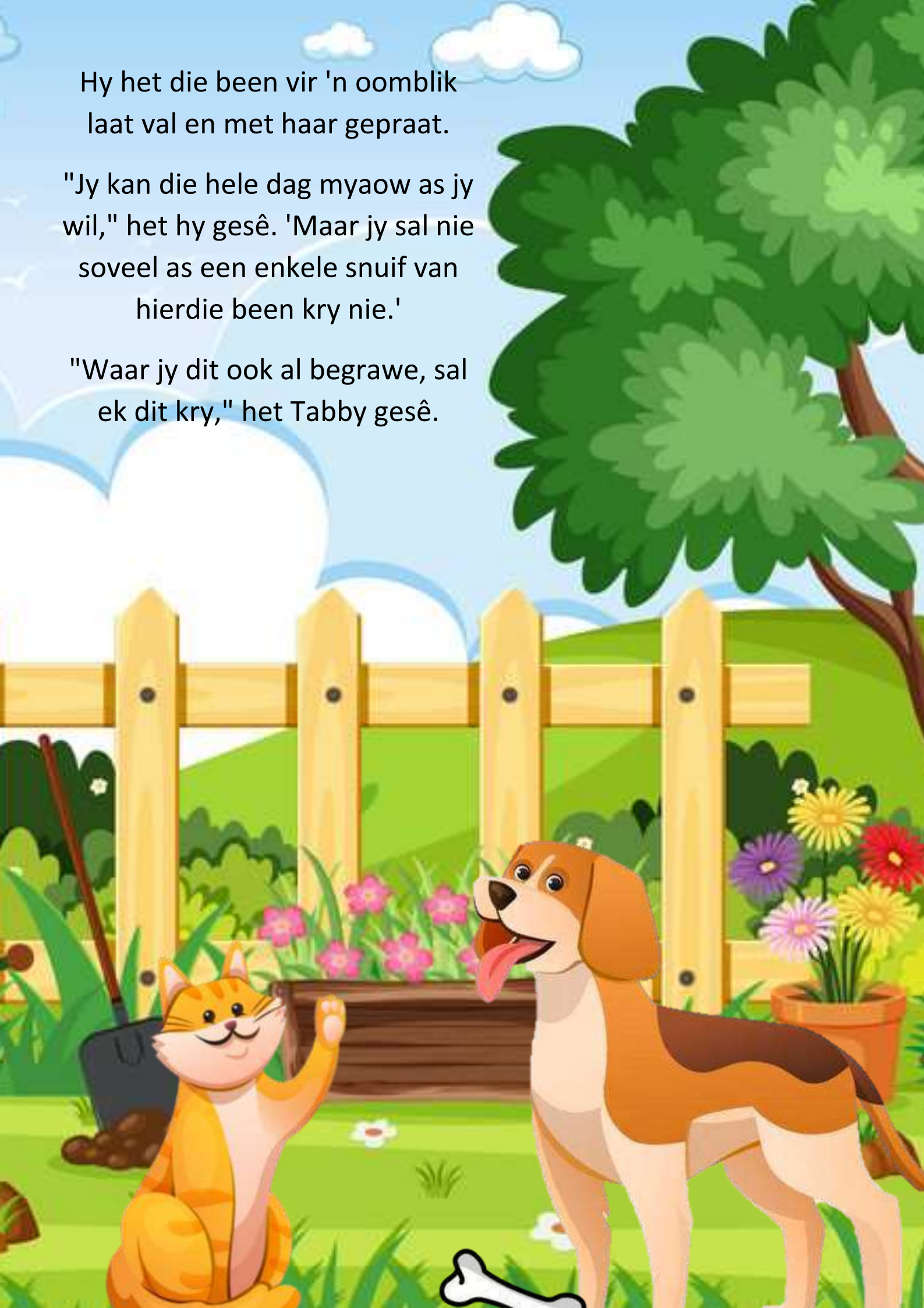
'Miao!' het Tabby die kat gesê.
Sy het ook van bene gehou, al
kon sy dit net met haar growwe
tong krap – sy kon dit nie regkry
om dit te kou nie. Rover kyk na
haar, met die been in sy mond.

Hy het die been vir 'n oomblik
laat val en met haar gepraat.

"Jy kan die hele dag myaow as jy
wil," het hy gesê. 'Maar jy sal nie
soveel as een enkele snuif van
hierdie been kry nie.'

"Waar jy dit ook al begrawe, sal
ek dit kry," het Tabby gesê.

Sy was baie slim om uit te vind
waar Rover sy bene begrawe
het, en Rover het nie daarvan
gehou nie. Dit was te moeilik
om 'n half gekoude been te
begrawe, en toe, toe hy dit die
volgende dag kom opgrawe het,
net om te vind dat dit nie meer
daar was nie, want Tabby het dit
gekry.

'Ek sal dit nie hierdie keer
begrawe nie, het Rover gesê. 'Ek
sal dit wegsteek waar jy dit
nooit sal kan kry nie!'

Hy draf met die been weg. Hy het dit in die donker gereedskapskuur ingeneem en het gaan lê om dit te kou. Dit was 'n baie harde been en Rover kon dit nie kraak nie. Hy het 'n heerlike halfuur van kou en knaag gehad. Toe hoor hy hoe Robin vir hom fluit.

‘Kom ons gaan loop, Rover!’ het Robin geroep, en Rover het geweet hy moet sy been wegsit en gaan. Maar waar moet hy dit plaas? Dit moet iewers slim wees, waar Tabby dit nooit sou kry nie. Rover het om die beurt aan al die tuinbeddings gedink. Nee, Tabby sal in elkeen daarvoor jag. Toe kyk hy om die gereedskapskuur. Tabby het nooit hier ingekom nie! Hy sou sy been iewers in die gereedskapskuur wegsteek.

Hy het op 'n sak gelê. Wat van om dit in die sak weg te steek?
Dan sou Niemand dit sien nie, en dit sou hier wag totdat hy
terug kom om dit kou. Dit sal 'n goeie wegkruip plek wees.

So, Rover het sy lieflike stinkende been in die sak gedruk en
toe weg gejaag om by Robin en Mary aan te sluit.

Hy het tot die aand van sy been vergeet. Toe wou hy dit weer hê. Hy het na die gereedskapskuur gegaan om lekker daaraan te kou. Maar, helaas vir die arme Rover, die deur was toe! Hy het daar gestaan en getjank; hy het dit met sy poot geskraap. Maar dit was geen nut nie - die deur wou nie oopmaak nie.

‘Arme jy, Rover!’ het Tabby daar naby gesê. ‘Ek veronderstel jy het jou been daar binne weg gestee! En jy kan nie daarby uitkom nie. Liewe skat, wat 'n jammerte om 'n been op 'n simpel plek so weg te steek.’

"Wel, as ek dit nie kan kry nie, kan jy dit ook nie kry nie," het Rover met 'n grom gesê, en hardloop weg.’

Die volgende dag het niemand die gereedskapskuur gaan oopmaak om gereedskap te kry nie. Arme ou Rover het daardie dag 'n paar keer na die skuur gehardloop, maar hy kon nie in gaan nie, en hy kon nie daarin slaag om Robin of Mary te laat verstaan dat hy die deur wou oop hê nie. So, hy moes sonder sy been gaan.

Tabby het vir hom gesit en lag, en toe hy woedend op haar aan hardloop, spring sy op die boekrak en sit en lag vir hom daar. Sy was regtig 'n uiterse irriterende kat.

Nou, daardie aand het iemand na die gereedskapskuur
gegaan. Dit was middernag en almal in die huis was vas
aan die slaap. Die iemand was 'n rower. Hy het gekom
om soveel gereedskap as wat hy kon, uit die skuur te
steel.

Hy was baie stil, so niemand het hom gehoor nie, nie eers Rover nie. Hy het na die skuur gekruip en dit gesluit gevind. Maar hy het geraai dat die sleutel nie baie ver weg was nie, en hy het gou gevind dat dit aan 'n spyker net onder die dak van die skuur gehang het.

Hy het die deur oop gemaak en na binne geglip. Hy skakel sy fakkel aan en kyk rond na die gereedskap. Dit was baie goeie gereedskap, en pragtig gehou. Die man glimlag. Net wat hy wou hê! Hy sou hulle vir baie geld kon verkoop. Hy het hulle vinnig van hul spykers afgehaal en stilweg bymekaar gesit.

Ek beter hulle in 'n sak sit, ingeval iemand my op pad huis toe sien, het die rower gedink. Ek sal dalk die dorp se spolieman op sy rondtes ontmoet. Hy het rondgekyk vir 'n sak en een op die grond gesien. Die been was nog steeds daar in, baie, baie, stink nou. Die been het onder toe gegly en daar gebly.

Die man het stil-stil al die gereedskap in die sak gesit, en die bondel oor sy skouer gegooi. Dit was verskriklik swaar.

Die rower het by die deur uit gegaan, die deur gesluit en die sleutel weer opgehang.

Hy gaan saggies tot onder in die tuin. Hy sit die sak neer
en druk deur die heining en trek die sak agter hom aan.

Toe sit hy dit weer op sy skouer. Hy het daarmee oor
die veld gestap.

"Ek glo ek kan hierdie sak makliker oor die veld sleep as wat ek dit kon dra," het die rower vir homself gesê. 'Dit sal glad nie saak maak of dit nou 'n bietjie geraas maak of nie, want ek is ver weg van enige van die huise.'

So, hy het die sak oor die veld gesleep. Hy het by 'n ander heining gekom en die sak daardeur gedruk.

Hy het met 'n baan afgestap, steeds besig om die sak te sleep, en toe, toe hy voetstappe hoor, het hy agter 'n bos gebuk en geluister.

Dit was die dorp se spolieman. Hy het nie die dief gesien of gehoor nie, en hy het stadig met die baan af gegaan en gedink aan die warm beker kakao wat vir hom sou wag wanneer hy by die huis kom.

Die man het by sy skuilplek uitgekrui en met die baan af beweeg. Hy kom by die bos en glip tussen die donker bome in.

Hy het die pad deur die bos gegaan totdat hy by 'n groot wal gekom het waar hy geweet het daar was baie konyn gate. Hy het die sak in 'n baie groot gat afgedruk en varings en braambos bespuitings oor die ingang getrek.

Ek sal die gereedskap kom haal as almal daarvan vergeet het, het hy gedink. Toe is hy huis toe.

Nou, vroeg die oggend, het Rover na die gereedskapskuur gehardloop, want hy het geweet die tuinier sou om agt uur daar wees om die deur oop te maak.

Seker genoeg kom die man gou fluitend verby. Hy haal die sleutel af en maak die deur oop. Rover het op hom afgepyl.

Maar die sak was weg! Rover het 'n tjank van ontsteltenis gegee – en terselfdertyd het die tuinier 'n verbasingskreet gegee.

'Haai! Wat het van al die gereedskap geword? Hulle is weg!

Gereedskap! Wie gee om vir gereedskap! het Rover gedink. Dit is my been wat regtig belangrik is. Aai, sterte en snorbaarde waar kan dit wees?

Die tuinier het die kinders se pa gaan vertel, en Rover het gehardloop om Tabby te vra of sy iets van sy been weet.

Daar was 'n groot onrus oor die verlore gereedskap. Die polisieman was geroep en hy het haastig na die huis gegaan. Niemand het enigsins aandag gegee aan die arme Rover en sy verlore been nie.

Tabby het vir hom gelag.

'Jy moet nie lag nie!' het Rover gesê. 'Dit was 'n belangrike been, en die rover het dit met die gereedskap gesteel. Ek wens ek het geweet waar dit was.'

"Wel, gaan snuffel rond en kyk," het Tabby gesê en haarself begin was.

Rover het gedink dit is 'n goeie idee.

Hy het na die gereedskapskuur gehardloop. Ja, hy kon presies ruik waar sy been in die sak in die hoek versteek was.

Hy het uit die skuur gehardloop en in die tuin begin snuffel in die hoop om iewers 'n reuk van die been af te kry.

Toe hy by die heining aan die onderkant kom, het hy baie opgewonde geraak. Daar was die reuk van die been heel duidelik daar. Dit was waar die rower die sak neergesit het om dit deur die heining te druk. Die sak ruik sterk na been en die reuk is op die grond onder die heining gelaat. Rover het 'n baie skerp neus gehad en hy kon dit maklik ruik.

Hy druk deur die heining. Hy het die veld ingehardloop en rond gesnuffel. Hy kon niks ruik nie – totdat hy skielik by die plek kom waar die inbreker sy sak neergesit het en dit eerder begin sleep het. Met sy neus teen die grond het Rover dit oor die veld gevolg tot by die tweede heining, deur die heining en uit in die baan.

Kan jy glo die rower het my been so ver saam in die sak
gevat! het Rover gedink. Dit moes vir hom 'n baie lieflike
en belangrike been gewees het. Nou, hier gaan ons weer –
in die laning af – agter die bos – weer af in die laning – en
in die bos.

Hier gaan ons – deur die bome – na hierdie wal
– en, o, wat 'n sterk reuk van been is daar naby
hierdie gat!

Rover krap weg by die konyn gat en snuif
heeldyd aan sy been. Dit was in die sak
gereedskap, in die gat afgedruk. Rover kon dit
nie uitkry nie. Ek sal terug gaan en vir Robin en
Mary kry om my te help, het hy gedink.

So, hy draf terug in
opgewondenheid, en deur aan
Mary se romp en Robin se
broek te trek het hy daarin
geslaag om hulle te laat
verstaan dat hy wil hê hulle
moet hom volg.

In groot verbasing het hulle in die tuin af gegaan, deur die heining, oor die veld, deur die tweede heining, in die laning in, en toe in die bos na die groot konyngat.

En daar het Rover vir hom die sak in die konyngat gewys. 'My been is daar,' het hy vir hulle geblaf. 'Kry dit uit, asseblief.'

Maar Robin en Mary het glad nie in die been belang gestel nie – hulle het van blydschap geskree om die gereedskap in die sak te sien! 'Pappa se gereedskap! Kyk, alles is hier! Kom ons neem hulle hierdie oomblik huis toe. Sal Pappa nie tevrede wees nie? O, jou baie, baie slim hond. Rover, om die gereedskap vir ons te vind!'

Rover draf langs hulle huis toe en snuif gretig aan sy been. Wat 'n bohaai was daar toe die kinders met al die gereedskap by die huis aankom!

Die gereedskap is uit die sak gehaal en getel. Ja, hulle was almal daar! 'Rover, jy sal vandag 'n baie groot, ekstra sappige been kry, omdat jy so slim is!' het Robin gesê.

Wel, dit was goeie nuus. Robin
het gehaas om die been by die
slagter te kry, en Rover het sy
kop in die leë sak gesit en sy
pragtige ou been ook uit
gesleep.

'Ek moet sê jy was verskriklik slim om al die goed te vind wat deur die rower gesteel is," het Tabby in 'n baie bewonderende soort stemtoon gesê. Rover was baie trots.

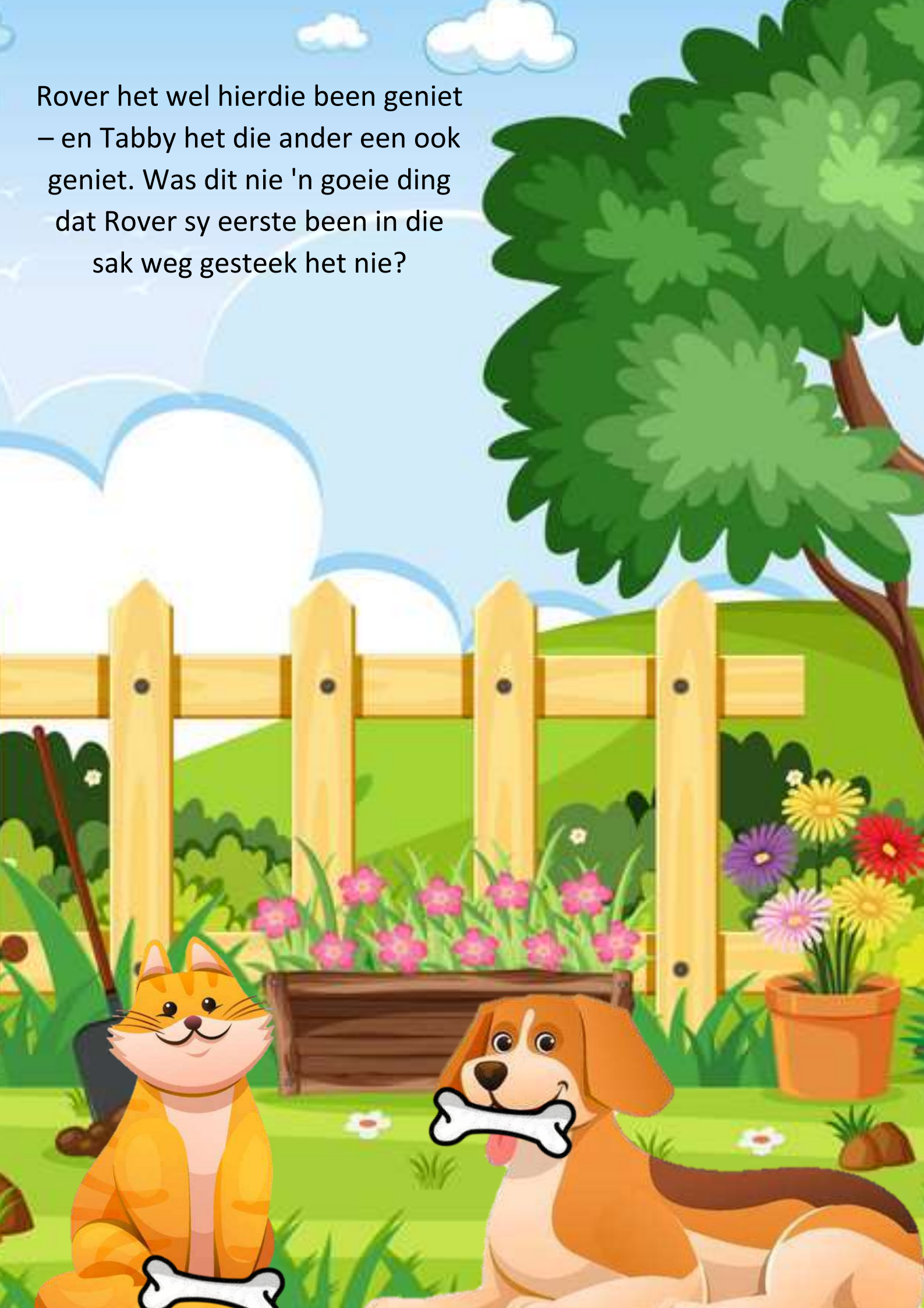
"Wel, ek is nogal 'n slim hond, jy sien," het hy gesê, "en soos jy blykbaar geleer het dat ek vir jou sal wys dat ek ook 'n baie vrygewige hond is - jy kan hierdie been kry, en ek sal die nuwe een kry wanneer dit kom!

En ek sê – het jy gehoor? Die polisieman gaan in die bos wegkruip totdat die rower die gereedskap wat hy weggesteek het kom haal. Dan word hy gevang! Ek gaan ook wegkruip. Ek sal pret hê!’

Rover het wel hierdie been geniet – en Tabby het die ander een ook geniet. Was dit nie 'n goeie ding dat Rover sy eerste been in die sak weg gesteeek het nie?

Diere Verhale

Deur Enid Blyton

Slim Ou Budgie

Elke aand na tee het Robert en Bessie hul budgie se hok oopgemaak en die opgewonde voëltjie uitgelaat.

‘Kom aan, Budgie, liewe klein Budgie, sprei jou vlerke en vlieg!’ het Robert gesê. ‘Sit op my kop, as jy wil!’

'Praat, Budgie, praat!' het Bessie gesê. 'Sê
10345!'

'Moenie simpel wees nie, Bessie!' het Robert
gesê. 'Wat is die doel daarvan om ons budgie
'n simpel ding soos ons telefoonnommer te
leer?'

‘Hy kan dalk eendag ontsnap en dan, as hy ons telefoon nommer ken, kan iemand dalk raai wat hy sê en ons bel,” het Bessie gesê. ‘Dit is nie 'n simpel idee nie. Jy is simpel om hom "Rockabye-Baby" te leer. Hoekom leer jy hom nie 'n sinvolle liedjie nie?’

‘Binnekort sal hy die hele lyn ken - en die wysie ook! Budgie, luister: "*Rockabye-Baby, on the treetop.*"

‘Rockabye, rockabye,’ het die klein groen en blou budgie gesê, met sy kop eenkant. '10345, rockabye 10345.'

'Daar – jy het hom deurmekaar gemaak met jou simpel telefoon nommer!' het Robert baie kwaad gesê. 'Moet asseblief dit nie meer vir hom leer nie.'

"Hy ken dit nou," het Bessie gesê. 'Vra vir jou aandete, Budgie! Sê: "Waar is my aandete?"'

'Waar is my aandete?' het Budgie in sy snaakse stemmetjie gesê. 'Aandete, 10345.'

Hy het oral in die kamer gevlieg, op die lamp skerm gesit, dan op die gordyn skerm, dan bo-op die horlosie. Bessie het haar vinger uitgehou en hy vlieg dadelik daarop en maak 'n snaakse geluidjie in sy keel.

Die budgie was baie soet, en baie mak.
Robert en Bessie was lief vir hom, en
Robert was trots wanneer die klein
voëltjie na sy skouer gevlieg het en
dan gemaak het of hy in sy oor fluister.

Budgie het 'n lieflike hok gehad met 'n klein spieëltjie, en 'n klokkie wat hy kon lui. Soms het hy dit so gereeld gelui dat Bessie gesê het dit klink asof klein Noddy iewers in die kamer die klokkie op sy blou hoed lui!

Eendag het Joe tee gedrink, en hy kon
nie sy oë van die budgie afhaal nie.
Tinkel-tinkel-tinkel, lui die klokkie, en
sodra Joe opkyk na die hok, sit die
budgie sy mooi kop eenkant en praat
duidelik.

‘Rockabye, aandete, aandete,
aandete!’

'Is hy nie wonderlik nie?' het Joe gesê.

'Ek wens ek het so 'n voël gehad! Sal hy uit sy hok kom? Is hy mak?'

'O, ja – hy kom altyd uit na tee,' het Bessie gesê. 'Hy kan uit vlieg en op jou kop sit, Joe, so moenie verbaas wees nie!'

Nadat die tee opgeruim was, het Ma die kinders gelos om hulself te vermaak. Joe wou natuurlik die budgie uit sy hok hê, en Bessie het hom gaan haal.

'Maak die venster toe, Joe,' het sy gesê. 'Dit is oop en ons moenie dat Budgie weg vlieg nie. Hy sou nie weet hoe om homself te voed nie, en hy kan dalk sterf.'

Joe het die boonste deel van die venster opwaarts geskuif - maar hy het dit nie heeltemal toegemaak nie. Hy het nie opgemerk dat daar nog 'n klein spatie heel bo oop is nie. Hy was so angstig om die budgie uit sy hok te sien kom.

Hy kom uit, en vlieg reguit na Robert toe, hy sit op sy hand en pik aan sy naels. "Aandete, aandete," het hy gesê, en Robert lag. 'Nee, my naels is nie jou aandete nie. Moenie, Budgie!'

Joe het met die klein voëltjie gepraat. "Sê my naam," het hy gesê.

'Joe, Joe, Joe! het Joe gesê!'

'10345,' het die budgie gesê, met sy kop op aan die een kant.

'Wat is dit wat hy gesê het?' het Joe verbaas gevra.

‘Dis ’n simpel ding wat Bessie hom geleer het om te sê,” het Robert gesê. ‘Ons telefoonnommer! Budgie, sê "*Rockabye-Baby on the treetop*". Gaan nou voort – jy het gister alles gesê!’

‘Nee – sê “Joe, JOE!” sê Joe in so 'n harde stem dat Budgie bang was.

Hy het dadelik met 'n klein piep van Robert se hand af gevlieg en na die gordyndak bo die venster gegaan.

Toe voel hy die klein trek wat inkom deur die oop spasio bo-op die venster, en vlieg af om te sien waar dit vandaan kom.

En in een oomblik was hy weg! Hy spring bo-op die oop venster, gly deur die klein spatie daar, sprei sy vlerke - en verdwyn!

Bessie het geskree. 'O! Budgie is weg! Joe, jy het nie die venster behoorlik toegemaak nie - jy het 'n kraak aan die bokant gelaat. Budgie is weg!'

Hulle het almal in die
tuin uitgehardloop.
'Budgie, Budgie, Budgie,
waar is jy? Budgie, kom
terug!' roep hulle.

Maar nêrens was Budgie
te sien nie. Waar kan hy
wees?

Die kinders het hom geroep en van bo tot onder in die tuin gejaag totdat dit donker was.

"Dit is nie goed nie," het Robert uiteindelik gesê. 'Hy is weg. Nugter weet waar! Hy sal nie lank hou nie, want hy kan homself nie behoorlik voed nie - en 'n kat kan hom dalk kry?

Bessie was in trane. Ma het haar getroos en die polisiekantoor gaan bel om die verlies aan te meld. Dit was verskriklik om te dink aan die klein budgie in die donker alleen. Hy was nog nooit vantevore buite nie. Wat 'n groot, angswekkende wêreld sou dit vir hom wees.

‘Sal die ander voëls hom help?’
het Bessie tranerig gevra. ‘Sal
hulle hom wys waar hy snags
moet slaap? Sal hulle vir hom
sê om op te pas vir katte?’

"Miskien," het Ma gesê. 'Hou
nou op om oor hom te
bekommer. Miskien sal iemand
die polisiestase bel om te sê
hulle het hom gekry.'

Maar niemand het die polisie daardie aand en ook nie die volgende oggend gebel nie. En toe lui hul eie telefoon skielik, en 'n stem praat duidelik.

‘Hallo! Is dit 10345?’

"Ja, dit is," het Robert gesê, wat die telefoon geantwoord het omdat sy ma besig was. 'Kan ek vir jou 'n boodskap na my ma neem?'

"Wel, ek het gebel om te weet of jy 'n pragtige klein budjie verloor het," het die stem gesê.

'O, ja – ons het!' het Robert gesê. 'Is hy reg?'

"Wel, hy is 'n bietjie bang," het die stem gesê. 'Hy is in my tuin, en hy sal nie toelaat dat ek hom vang nie.'

'Hoe het jy egter geweet hy is dalk ons s'n?' het Robert gevra.

‘My seuntjie het hom eerste gesien,’ het die stem gesê,
“en toe hy uit gegaan het om te kyk watter soort voël in
ons pruimboom sit, het die voël met hom gepraat – hy
was so verbaas – en die budjie het oor en oor 10345 gesê.
So my seuntjie het in gehardloop gekom en gesê dat die
voël seker vir hom sy telefoonnommer gee, en sal ek
asseblief bel om te kyk of daar 'n budjie by daardie adres
bly!’

'O – slim Budgie!' het Robert gesê. 'Dit is ons telefoonnommer. Wat is jou adres? Ons sal hom kom haal.

"Ons woon by Tall Chimneys, Scotts Laan," het die stem gesê. 'Ek sal vir my seuntjie sê om sy oog op die budgie te hou totdat jy kom. Oulik vir hom om sy eie telefoonnommer te ken!'

Robert het gehardloop om vir Bessie en sy ma te vertel.

‘Daar! Ek was baie verstandig om vir hom ons telefoonnommer te leer, nie waar nie?’ het Bessie verheug gesê. ‘Ag gou – kom ons gaan haal hom. Mamma, sal jy ons in die kar neem?’

"Natuurlik," het Ma gesê. ‘Gaan maak die motorhuis oop, Robert. Ons moet dadelik gaan, anders vlieg Budgie dalk weg van die tuin waarin hy is.’

Hulle was gou by Tall Chimneys, waar 'n klein seuntjie vir hulle by die hek gewag het. 'Hallo – julle was vinnig!' het hy gesê en het die hek oop gemaak om die kar in die klein rylaan deur te laat. 'Budgie is nog hier. Ek het amper gedink hy gaan na my hand toe vlieg, maar hy het nie. Komaan, hy is hier!'

Hy het die twee kinders met 'n paadjie na 'n somerhuis gelei - en daar, op 'n rankplant wat oraloor geklim het, was Budgie!

‘Budgie!’ het Bessie opgewonde geroep. ‘Liewe Budgie. Ons het gekom om jou huis toe te neem!’

Budgie het 'n bietjie blydschap
gegee en reguit na Bessie se
uitgestrekte hand gevlieg. Sy
bedek hom saggies met haar
ander hand sodat hy nie weer kan
weg vlieg nie.

Robert het 'n klein reishok
saamgebring, en Budgie was gou
veilig binne, en het die deur agter
hom gesluit. '10345,' roep hy.
'10345.'

‘Daar – dis wat hy aanhoudend gesê het,
het die seuntjie gesê. 'Ek het eers nie
geweet waarvan hy praat nie, toe wonder
ek skielik of hy dalk sy telefoonnommer
kan sê.'

‘Hy het! Ek het hom geleer,’ het Bessie
rooi van trots gesê. "Maar Robert het
gedink dit is 'n simpel idee, nie waar nie,
Rob?’

'Ja. Maar ek het nie geweet nie. Ek dink dit was 'n wonderlike idee van jou,' het Robert gesê. Hy draai na die seun. 'Baie dankie dat jy ons gebel het. Ons is so bly om ons budjie veilig terug te kry!'

En hulle het saam met hom gegaan, gelag om hom in sy klein reishokkie te hoor skree.

Hoe bly was hy tog om weer sy eie groot hok te sien! Hy huppel binne, lui sy klokke hard en kyk na homself in die spieël.

"Rockabye, aandete, aandete," het hy gesê.

‘Dit is goed dat jy dit nie vir die seuntjie gesê het nie!’ het Bessie gesê. ‘Slim ou Budgie!’

‘Slim ou Bessie!’ het Ma en Robert saam gesê. En ek stem saam met hulle – slim ou Bessie!

THINK

DIGITAL ACADEMY